

Καὶ ἡ ζωὴ τῷ φωστῶν ἄντων· ἐν τῷ θεῷ ἐγὼ διὰ πᾶσα μερίζομαι πάσας
 μέσος κατῆφθασέως καὶ χαράς· κατῆφθασέως, διὰ τὸν ἀυλιζόμενον
 ὄψθασέως ἔτι κλαυθμῶν· χαράς δὲ, διὰ τὴν ἀυρίον ἐπὶ τῷ ἀνάστασι
 ἐστὸ πρῶτον· ἀγαλλίασιν· ἀχθομαινομένων ἐπὶ τῶν ἰουδαίων
 5 Καὶ πλῆθος ὀνομαζόντων τὸ ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς· καὶ σφραγίστικου ἡρώδῃ
 κατασφαλίζομένων τὸ τάφον· χαίρω, βλέπων ἀνιγόμενον
 τὸν σαρμ· καὶ τῆς συκοφαντίας σοφίσματα διαλύοντ· ζήλω
 καταπῶν ἐπεμβαίνοντων κἀμένω ὀκνῶν· ὕμνω τὸ ἀπὸ ἑ
 μακροθυμίας τὸν ἀνβίκακον· τίς οὐθενήσῃ τὸ ἀπορίτην
 10 τῆς καρδίας· τίς οὐ μακαρίσῃ τοὺς ἐν κρυπῶ ἰουδαίῳ· ἄς πρῶτον
 μὲν ἐκάνων· ἡμεῶν δὲ ἀνάστασιν κἀμένω ἡμῶν· οἱ μὲν γὰρ
 ὡς λίθω προσκόμμετ ἀπίστῶν τῶν, προσπαίχσιν· ἡμεῖς δὲ
 ὡς ἀκρογωνίαίω πεπίστῶν τῶν, ἐποικοδομούμεθα
 ἐκάνοι τὸν ἀμνὸν ἐσφραζαν· ἡμεῖς δὲ αἱματὶ τῶν ἀμνοῦ
 15 κεχρίσμεθα· καὶ παρὰ τοῦτο ἐκάνων ὀλοθερομένων
 ὡς κυεῖοκτόνων, ἡμεῖς ὡς ἐσφραγίσμενοι σωζόμεθα·
 οἱ μὲν ζόντων τοῖν αὐοῖ θεομάχοι· ἡμεῖς δὲ τῶ σπῆ τὸν ἄβροδιόν
 ἀσπῶν· ἐφοῖς καὶ τὴν πᾶν φῶτον τῶν τῶν ἰδρᾶς νυκτὸς
 τελετῶν ἀγομῶν· καὶ πάντῶ τῶ ὑπὸ ἅπαντῶν τῶν ἰδρᾶς νυκτὸς
 20 ἐπιτύμβιον τίνα προσφέρωμῶ κόσμου· οἱ μὲν δακρυῶν
 χολῶ· οἱ δὲ οἱ μωγῶν· οἱ δὲ πλῆκτὸν ὄβζα κηρατ ἀσμάτων,
 τῶ φαγον· οἱ δὲ τὸ σων κροῦ ἀθαν κροθῆντι, ἔθαπτομένω
 σωθάπτεσθαι· καὶ κατῆόντι ἐσαδου σὺβκαταβαίνον· καὶ
 τῶν κῆσε μωσθείων τῶν λόγους φωτίζεσθαι· ὡς κάσσο
 25 τοῦ δεσποτικῶ θανάτῶ καὶ τῶ τῶν μετᾶχτων, κοινωνήσῃ καὶ
 τῆς ἐγέρσεως· ἐγὼ δὲ ἀλλοῦ δὲ αὐτὸς ἀσύμβολῶσ μα, ὡς
 μὴ τῶ κοινωνῶ ἐράνω συνάσενε γκῆν τῶν ἐπιταφίων·